

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

En og fyrrætvende Aargang.

Fra 1ste Oktober 1891.

„Tænk paa din Skaber i din Ungdoms Dage.“ (Prædiceren 12, 1.)

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af Edward H. Anderson.

Trykt hos F. C. Bording (B. Petersen).

1892.

Digitized by the Internet Archive
in 2012 with funding from

Corporation of the Presiding Bishop, The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints

Indhold af 41^{de} Aargang.

Side	Side
Abrahams Børns Gjerninger	165, 173
Atmosfæren eller Luftkuglen	198
Ansøgning om Umnesti	205
Plantinger 16, 32, 47, 94, 111, 127, 175,	
208, 319, 333, 368, 380	
Benyt Tiden	135
Bogameldelse	288
Besøg i Arizona	364
Dødsfald 16, 32, 48, 64, 96, 112, 128, 160,	
176, 207, 224, 239, 256, 272, 287, 304,	
320, 335, 352, 368	
„Den hellige Kjortel“ i Trier	22
Den lyse Side	103
De treatte Mødre	215
Dækstenen til Templet i Salt Lake City,	
Utah, lægges	241
De sjonne Kunster	353, 369
Et Blad af Naturens Bog	52, 124
Erlæring fra Kirkens øverste Præsidentstab	230
Forsynets specielle Styrelse	225
Gudsfrigt	39
Gjeld	156
Hvorfor rejse vi til Zion	25
Hjælpeforeningen i Zion	155
Hilsen til Hjælpeforeningerne	157
Hjælpeforeningens Jubilæum	220, 236
I blandt Mormonerne	313
Jordens Alles forandrende Stilling	332
Konferencen i Salt Lake City	65, 81, 92
Konferencemøder i Aalborg	9, 233
" i Aarhus	27, 253, 266
" i Göteborg	42
" i Christiania	43, 298
" i Kjøbenhavn	60, 275
" i Malmö	30, 270
" i Norrköping	285
" i Stockholm	316
Kvinden	118
Kvindens Indsydelse og hendes Virkekrebs	177
Korrespondancer:	
Aarhus, Joseph Christiansen	202
Aalborg, L. F. Johnson	349
Eftilstuna, L. Person	109
Ephraim, C. C. A. Christensen	122
Kjøbenhavn, H. F. Liljenquist	140
Liverpool, C. E. Thorstensen og F. C.	
Midelsen	74
Logan, C. E. Thorstensen	109
" H. F. Christansen	172
New York, C. E. Thorstensen og F. C.	
Midelsen	91
Ødense, P. Sorensen	108
Queenstown, C. E. Thorstensen og F.	
C. Midelsen	75
Santaquin, O. H. Olsen	186
Slagelse, P. H. Hansen	188
Trondhjem, H. A. Pedersen	123, 375
Uppsala, John Lawrence	348
Lidt Statistik fra Utah	78
Luftens Sammensætning	330
Mythologi med Moral	103
Mormons Bog	209
Naturvidenskaben og Bibelen	12
Notits	240, 380
Øltidens Befæstninger	113, 129
Pavemagten og det almindelige Frafald! 1, 17	
Planternes Bog	158, 189
Poesi:	
Uffedesang	320
Det nye Jerusalem	208
Grindring om den 29de Maj 1892 . .	336
Længsel	128
Mit Hjem i Vesten	379
Tanker ved Øhste P. O. Thomassens	
Bortgang	95
Ved Vintertid	80
" Nytaarstid	112

	Side	
Bed Føraarstid	192	
Velkomstgang (Christiania)	160	
Velkomstgang (Aarhus).	240	
 Redaktionens Bemærkninger:		
Ankomst af Missionærer 8, 59, 89, 107, 172, 201, 253, 282, 296, 363		
Afsløsning 25, 41, 59, 73, 107, 138, 201, 218, 253, 283, 296, 345, 363		
Afsløsning og Bestyrelse 60, 202, 218, 283, 363		
Aarsrevue	104	
Ungaaende vor Tro	216	
Vagtalelse	360	
Bestyrelse 9, 42, 60, 90, 107, 138, 172, 202, 253, 283, 297, 346, 363		
Besøg i Missionen	56	
Bon og Taffigelse	250	
De tre Tilberetser	136	
Den 62de Aarskonference	248	
Enighed	184	
Evangeliets Principper	200	
„Fabervor“	8	
Forsynets Omsorg	120	
Føraarskonferencerne	281	
Hjem!	40	
Hvilkens er den sande Kirke?	374	
Hvorfor „Mormonismen“ lever	72	
Julen	88	
Kirokens Missionærer	328	
Konferencemøder	172, 363	
Kristi Kirke	296	
Missionærarbejdet	344	
Nutidens Dannelses-Tendens	232	
 Nødvendigheden af Åabenbaring i Kirken 152		
Ørden i Kirken	168	
Sandheden er vor Styrke	312	
Stræb fremad!	24	
Strider iffe.	264	
Til de Sidste-Dages Hellige i den stan- dinaviske Mission	252	
 Sand Lykkelighed		46
Statistiske Rapport for 1891.	96	
" " Halvaaret	288	
Sand Kjærlighed	110	
Selvbeherfelse	134	
Stor Brand i Norge	318	
 Tale af Præsident Wilford Woodruff.		97
" " George Q. Cannon 145, 161		
" " Joseph F. Smith	49	
" " Ældste C. W. Penrose 33, 141, 289, 305		
" " John M. Cannon	213	
" " August Carlson	257	
" " Abraham H. Cannon	273	
" " James E. Talmage 321, 337, 350		
Tilgivelse.	181	
 Uddrag af Korrespondance 74, 90, 107, 122, 138, 153, 170, 185, 218, 233, 265, 284,		
	297, 329, 346, 362	
 Verdens sørelige Tilstand.		51
Bidnesbyrðets Land.	193	
 Ældste P. O. Thomasens Død		76
" Jacob Gates'	263	

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 1.

Den 1ste Oktober 1891.

41de Årgang.

Pavemagten og det almindelige Frafald fra Kristi Kirke. (Af P. A. Nielsen.)

Der gives næppe nogen Begivenhed i Historien, der, ifølge dens Betydning, burde tildrage sig Menneskenes Opmærksomhed mere end Spørgsmalet, om Kristi Kirke har været borttaget fra Jorden siden de første Kristnes Tid, og om den atter — formedelst guddommelig Fuldmagt — er oprettet paa Jorden i vore Dage. Vi ville i denne Afhandling i Korthed hændrage Opmærksomheden paa de vigtigste profetiske Forudsigelser og nogle saa historiske Hafta, der kaste et tydeligt Lys over dette vigtige Spørgsmaal.

„Og han forte mig i Anderen hen i Ørnen; og jeg saa en Kvinde, som sad paa et starlagens farvet Dyr, fuldt med Bespottelsens Navne, som havde syv Hoveder og ti Horn.“ (Aabenb: 17, 3.). Ved at betragte ovenanførte Skrifsted, se vi, at en Engel fremstillede for Johannes i Shner en Kvinde, som er betegnet som „den store Skjøge,“ og Engelen tilføjer videre

(15 B.): „De Bande, som du saa, der hvor Skjøgen sidder, ere Folk og Skarer og Slægter og Tungemaal.“ Ædet 2det Vers læse vi: „Med hvilken (Skjøgen) Kongerne paa Jorden have bolet, og de, som bo paa Jorden, ere blevne drukne af hendes Horseries Vin,“ hendes Vederstyggeligheder og falske Lærdomme. Hvilket stræknedjagende, men sandt Billede af den store, frafaldne Kirke, udmalet ikke Billedet af Skjøgen for os, i Modsatning til Kristi sande, rene og himmelske Brud, der fremstilles for os i Aabenbaringens 12te Kapitel, 1ste Vers, som, „en Kvinde beklædt med Solen, og Maanen under hendes Fodder, og paa hendes Hoved en Krone af tolv Stjerner.“ Hvilket sjælt Billede af Kristi sande Kirke! „Solen“ og „Maanen“ i Billedet er muligvis en Betegnelse af det større og mindre Præstedomme, eller det melkfede og aaroniske, ligesom de tolv Stjerner paa Kvindens Hoved muligvis

repræsentere de tolv Apostles Tal; vi lægge Mærke til, at Stjernerne vare samlede i en Krone. „Og Kvinden skjede i Ørnen, hvor hun har et Sted beredt af Gud, at de der skulde ernære hende tusinde, to hundrede og tresinds-tvee Dage.“ (6te Vers). Ørkenen er en billedlig Betegnelse for Kirkens Hjernelje fra Jorden, hvilket vi i det følgende ville forklare. At Ørkenen ikke er en eller anden Ørken paa denne Jord, vil ved Reflektion kunne forstaas ved Betragtning af 14de Vers: „Og den store Ørns tvende Vinger blev givne Kvinden, at hun skulde flyve til Ørken, til det Sted, der hvor hun næres en Tid og Tider og en halv Tid, borte fra Slangen.“ Det skulde være „borte fra Slangen;“ men i 12te Vers hedder det: „Be dem, som bebo Jorden og Havet! thi Djævelen er nedstegen til Eder.“ Bigeledes betegner sandsynlig de „tvende Vinger“ Flugten fra Jorden. Hvis nu det havde været et eller andet Sted paa Jorden, Kirken skulle være, vilde sikkert Djævelen have funnet skadet den. Kvinden (Kirken) „skreg i Barnsnod under Fødselsveer“ (2det Vers). Sikkertlig stregede Kristne i de første Dage, jamrende sig i deres Forfolgelse. „Og Slangen skod af sin Mund efter Kvinden Vand, som en Strom for at bortfylle hende med Strommen. Og Jorden kom Kvinden til Hjælp; og Jorden oplod sin Mund og opslugte Strommen, og Dragen forbirredes paa Kvinden, og gif bort at fore Krig mod de Øvrige af hendes Sæd“ (15—17 Vers). Hvad end Strommen her betyder, saa meget er sikkert, at Verden beholdt en Strom af Bildfarelse og Logn i de Aarhundreder, der fulgte efter Apostlenes Udryddelse. Efter at Kristi Brud med det besludmægtige Præstedomme var borttagen fra Jorden var Verden viselig i en sorgelig

Stilling, og Djævelen forte Krig imod Børnene af dem, som havde tilhørt Kirken, og sont i mere eller mindre Grad trodsede den uguadelige Magt. Men: Frafalbet og Uguadeligheden skulde ikke være evig.

„Og jeg saa et Dyr stige op af Havet, som havde syv Hoveder og ti Horn, og paa sine Horn ti Krønere, og paa sine Hoveder Bespottelsens Navn. Og Dhret, som jeg saa, var ligt en Barder, og dets Fodder som en Bjørns, og dets Mund som en Loves Mund; og Dragen gav det sin Kraft og sin Trone og stor Magt.“ (Ab. 13 Kap., 1, 2 Vers). Her have vi det store Kongerige betegnet, som Djævelen gav sin Kraft og sin Trone, og som var den uguadelige Skjøge paa sin Ryg. Da Johannes, fuld af Forundering, betragtede denne Fordærvelse, siger Engelen til ham: „Teg vil sige dig den Kvindes Hemmelighed, og Dhrets, som bærer hende, som har de syv Hoveder og de ti Horn. Det Dyr, som du saa, har været, og er ikke, og skal opstige af Afgrunden, og fare bort til Fordærvelse; og de skulle forundre sig, som bo paa Jorden, de hvis Navn ikke ere stavne i Livsens Bog, fra Verdens Grundvold blev lagt, naar de se Dhret, som var og er ikke, endog det er.“ (Ab. 17, 7—8). „Her behoves et Sind, som haver Bisdom. De syv Hoveder ere syv Bjerger, paa hvilke Kvinden sidder.“ „Og Kvinden, som du saa er den store Stad, som haver Herredømmet over Jordens Konger.“ (Ab. 17, 9 og 18 B.) Lad os sammenligne Momenterne i disse Skrifstæder med andre Skrifstæder, omhandlende samme Emne, samt med bekjendte historiske Fakta. Den store Stad Rom, der med større Myndighed, og maasske i længere Tid end nogen anden Oltidsstad, forte Septeret over Jordens

Konger var tidligere efter Historiekskrivernes Beretning bygget paa syv Hoje og kaldes af Ovid og Horat „de syv Højes By.“ Rom's syv Konger, der regjerede fra dens Grundlæggelse Aar 753 før Kristus til Aar 525 f. Kr., da Rom blev Fristat, synes at blive bemærket i Profetien, men endnu mærkeligere er det, at syv Kejser regjerede paa Johannes' Tid. „Ogaa Kongerne ere syv.“ (10 Vers). Professor C. A. Holmboe siger: „Til de første syv romerske Kejser sigte formentlig i Abenbaringen Dragen med de syv kronede Hoveder, den store Skjøges Ridedyr.“ (Bibelsk Real-Ordbog, Side 314). Rom's første syv Kejser havde den største Indflydelse paa Jødefolkets Skjæbne indtil Jerusalens Ødelæggelse og Jødernes Afspredelse. Den sjette Kejser var den grusomme Nero; han frigav dog efter Historiens Beretning Apostelen Johannes, saa han vendte tilbage fra Ven Patmos, hvor han modtog sit herlige og omfattende Syn. Den syvende Kejser Bestpasian var „ikke endnu kommen.“ Han regjerede i Overensstemmelse med Profeten kun „en lidet Tid.“ Ligeledes bevises Profetiens Opfyldelse ved at betragte de syv Regjeringsformer, det som „Hoveder“ regjerede det nægtige Romerrige til forskellige Tider, nemlig: Kongedømmet, Konjulatet, Timandsregjeringen, Diktaturet, Tremandsregjeringen, Kejserdommet (paa Johannes' Tid) og — den pavelige Regjering.

„Og de ti Horn, som du saa, ere ti Konger, hvilke ikke endnu have annammet Riget, men annamme en Magt som Konger en Time med Dyret. Disse have en Mening, og deres Magt og Myndighed skulle de overgive Dyret.“ (Aab. 17, 12—13 Vers). Ordet „Horn“ efter det hebraiske „Heren,“ betyder Kroner, Magt og Herlighed, og

hentyder til de samme Riger, som Daniel beskriver som „de ti Tær“ i Billedet, han ved Abenbaring saa. Disse Rigers Konger skulle overgive deres Magt og Myndighed til Dyret (der betegner saa vel det pavelige som det hedeniske Rom). Vi ville nærmest hølde os til den pavelige Regjering. Pavemagten, der blomstrede paa Kejserdommens Ruiner, til sin verdslige Myndighed fra Kongerne Pipin den Lille og Karl den Store af Frankrig, og fornemmelig sin aandelige Magt fra Tocas og Irene i Konstantinopel. Efter Østgothernes Fordrivelse, rejste Rom sig igjen efter Ødelæggelsen, „Dyrets dodelige Saar blev lægt, og al Jordens forundrede sig og fulgte efter Dyret. Og de tilbade Dragen, som havde givet Dyret Magt, og sagde: „Hvo er Dyret lig? Hvo kan stride imod det.“ (Aab. 13, 3, 5). Vi skulle nu se hvorledes det pavelige Rom afsløste det hedeniske, og hvorledes at den frafaldne, og fordrævede Kirke sogte at skjule sin Ugudelighed under Religionens Pur purkappe. Efter at det hedeniske Rom ved tre Aarhundreders blodige Forsigelser havde faaet udryddet Herrrens Ejendomme, lod Kejser Diocletian i Aaret 303 en Sejersstøtte oprejse, hvorpaa stod skrevet: „Det kristne Navn er udryddet, overalt er den kristne Banbro udryddet.“ Disse Ord ere talende Bidnesbyrd om Jesu Kristi Kirkes Vorttagelse fra Jordens, formedelst hans Ejendommes Udrydelse, og Frafaldet fra samme. Lad os mærke os disse historiske Falta. Ingen Apostel fandtes mere; ingen bemyndiget Herrrens Ejener til at forvalte i Guds Sted paa Jordens. Himmelens Engle græd; Satan havde triumferet, men kun for en Tid! Profeterne havde forudsagt, at Ugudeligheden skulle overvinde de sande Mommenter, idet de Ugudelige skulle tillades at

udryddede Herrens befuldmaegtigede Tjenere og Kristi Eftersølgere paa Jorden. Med Hensyn til Opfylldelsen af Profeterne om Kristi Kirkes Vorttagelse fra Jorden ville vi citere et Par Kriststeder, foruden hvad vi allerede have nævnt. Apostelen Paulus siger: „Vader Ingen bedrage Eder i nogen Maade; thi først maa jo Trafaldet komme.“ (2 Thess. 2, 3). „Den Tid skal vorde, da de ikke skulle fordrage den sunde Lærdom“ (2 Tim. 4, 3). „Jeg havde set, at samme Horn førte Krig imod de Hellige og sit Overhaand over dem“ (Dan. 7, 21). „Og der blev givet det at føre Krig mod de Hellige og at overvinde dem; og Magt blev det givet over hver Stamme og hvert Tunge-maal og hvert Foll“ (Ab. 13, 7). „De have overtraadt Lovet, forvendt Skifte, gjort den evige Pagt til Intet“ (Es. 24, 5).

Paulus skriver om Forholdene i hans Dage: „Uretfærdighedens Hemmelighed htrygger sig allerede krafteligen“ (2 Thess. 2, 7), og meget mere htryede Uretfærdigheden sig, da Apostoles og Profeters Ros og alle Herrens be-myndigede Tjeneres Ros var forstummet, og deres Administration af Evangeliets Gaver var ophørt. Disse Embedsmænd skulle være i Kirken, at vi, Sandheden tro i Kjærlighed, kunde „i alle Maader opvokse til ham, som er Hovedet, til Kristus, af hvem det ganske Legeme, sammenføjet og sammenhæftet ved alle Forbindelsens Ved, efter hvert Lemts tilmaalte Kraft,“ drager Hæring til Fremvækt i Kjærlighed. Efter at Herrens Tjenere vare udryddede, antog man Kristendommen, men i den Form, som den paa den Tid præsenterede sig. Efter „Kirlemødet“ i Nikæa Aar 325 ophøjede Kejser Konstantin, kaldet den Store, Kristendommen til Statsreligion. Flere sande Lærdomme lærtes vel af

de Embedsmænd, som Kejser Konstantin bekræftede som Kirkens Tjenere, men Kraften, som fulgte Apostlenes Administration, var aldeles forsvunden, som Følge af, at forstørnte ikke vare bemyndigede af Herren. Selve Kejser Konstantin, som forte Forsædet i Kirke-forsamlingerne, var en meget ugrundelig og i religiøse Afsærer uvilden Hedning. Ikke desto mindre talte Præsterne hans Indflydelse, et uomstodeligt Bevis for Trafaldet fra den sande Kirke. Ifstedsfor, at Kristi Lære skulle udbredes ved Ordets Magt, blev den Kristendom, som Kejser Konstantin stadsfæstede, nu udbredt ved Sværdets. Naar Overbevisningens Kraft ikke var tilstede, grebes til Sværdets Magt. Folk kunde være meget store Shydere og alligevel faa Lov at staa i Kirken, blot de vilde anerkjende Præsternes Magt. Grund-læggeren af Statsreligionen blev be-flydt for Mord af sine nærmeste Slægtninge, og vist med Grund. Da Arius paa Kirkemødet i Nikæa, hvor over 300 Bisper vare forsamlede, med Kejser Konstantin i Spidsen, var blevet erklaaret for en Kjætter, blev han ikke alene selv, tilligemed sine Tilsæn-gere, erklarede for Kjætttere, men Kejser Konstantin lod udgaa den Besaling, at alle arianiske Bøger skulle udleveres og brændes, og hver den, hos hvem man fandt dem, skulle straffes paa Livet; han forviste Arius og flere af hans Venner, som han vist ikke turde dræbe paa Grund af deres store Indflydelse. Ingen af Biskopperne gjorde Indsigelse mod denne Fremværd; men snart gif det ud over dem selv; thi efter som Statsoverhovederne stiftede Sind, for fulgtes snart det ene Parti og snart det andet. Saaledes var Stil-lingen. Ingen havde Sandheden; Løgnen blandet med Sandhed, her-sede. Der udstedtes snart en Trosbe-

fjendelse og snart en anden. Saaledes gik det ud over alle Ærlige, og det menige Folk vidste hverken ud eller ind, medens Hyllerne havde deres kronede Dage. Istedetfor Apostle til at vejlede Kirken, se vi ugrundelige Kejser ved Magt og Blodsudgrydelse afgjøre de stedse tiltagende religiose Stridigheder, og istedetfor at de rensede Kirken for Synd, se vi Ugadelighed, Logn og Hylleri tilbage og blive belønnet med verdslig Ære og Rigdom, medens Sandhed og Oprigtighed blodende maatte bukke under. „Dyret“ havde fort Krig mod de Hellige og overvundet dem; og Magt blev det givet over alle Slægter og Stammer og Tungemaal og Folk, hvorefter Majoriteten af Menneskene tilbad Dyret, som Engelen havde forudsagt til Johannes. Den sande kirkelige Organisation var tabt; Præstedommets Magt, som holdt Ugadeligheden tilbage, var forsvunden fra Jorden. Ugadeligheden fik nu frie Tojler, og Tyranni paafulgte. Herren talte ikke mere til sine Børn paa denne Klode. Omendskjont et sorgeligt, saa dog et sandt Fattum. Som Profeten siger: „Eders Misgjerninger gjøre Skilsmisse imellem Eder og imellem Eders Gud; og Eders Synder gjøre, at han skjuler Ansigtet for Eder, saa at han ikke hører.“ Dette var den sande Alarsag til, at Kirken borttoges fra Jorden, og at Abenbaring ophorte. Profeten siger videre: „Thi Eders Hænder ere bejsmittede med Blod og Eders Fingre med Misgjerning; Eders Læber tale Logn, Eders Tunge udfiger Uret“ (Es. 59, 2. 3). Disse skrækkelige Synder forenede med den evige Pagts Tillintgjorelse umuliggjorde Kirkens Bedbliven paa Jorden. Den Helligaand og de overordentlige aandelige Gaver tildeltes ikke mere Menneskene. Jesu Kristi Kirke viser netop deri sin Kraft fremfor alle

andre Organisationer, at den giver overordentlige Gaver, formedest Guds Kraft. John Wesley, Methodistkirvens Stifter, siger angaaende Ophørelsen af den første Kirkes overordentlige Gaver: „Det er blevet sagt, at der ikke var nogen Nødwendighed for dem. Dette er en stammelig Usandhed. Den virkelige Grund var, at Kjærigheden var bleven hold i Mange — de Kristne havde ikke mere af Kristi Land end de øvrige Hedninger; de Kristne vare blevne Hedninger igjen“ (Udtog af John Wesleys Ide Prædiken om: »The more excellent Way«).

Kristendommens Udbredelse ved Magt og Sværd, efterat den var ændret efter Menneskers Ønsker og op-hojet til Statsreligion, kostede Strømme af Blod og i tusindvis af Menneskeliv. I Konstantinopel, hvor Arianerne med Magt indsatte Macedonius til Bisshop Aar 351, kostede det over 3000 Mennesker Livet. (E. Enevolds Tidsregister 2. P., S. 113.) Konstantin den Store lagde, idet han opføjede Kristendommen til Statsreligion, Grundvolden for den romerske Bisops Overhøjhed over Kirken, hvilket Historien tydelig bekræfter. Det romerske Kejserhoffs Magt overførtes til Pavedommets. Lidenfaernes tojlesløse Fremfærd prægede Kejserhoffets Karakter og kom sigledes til Udbrud under dette pavelige Regimenter. Stottet tillige af franske Konger opnaaede Paven en Magt, som bragte de mægtigste Monarker i Europa til at skjæle og boje sig i Stovet for hans Fodder. Rom blev for anden Gang Verdens Behersker, Nationerne skulde for anden Gang føle Romermagtens „Ferntænder“ og „Kobberflør“. (Dan. 7, 7).

Herren oprejste imidlertid fra Tid til anden Reformatorer, forstandige Mænd, som ivrede imod Ugadeligheden, Hylleriet og imod alle de mange falske

Lærdomme, som lærtes af Pavelkirken, og vare derved Nedskaber i Herrens Haand til at bevare retfærdige Principer blandt Folket og forsvare dem mod Uretfærdighed og Logn. Der findes flere Profetier hos Daniel, der kunne hentyde til nævnte Fakta.

„Leg saa et andet Dyr stige op af Jorden, og det havde to Horn lige med Lammet og talede som Dragen. Og det over al det første Dys Magt for dets Aslym og gjør, at Jorden, og de, som bo derpaa, skulle tilbede det første Dyr, hvis dodelige Saar blev lægt.“ (Aab. 13, 11. 12.). Vi erindre, at det første Dyr opsteg af Havet, som Johannes siger betegner „Folk, Skarer, Slægter og Tungemaal.“ Det andet Dyr opsteg „af Jorden;“ det fremstod ikke af et ved politiske Storme og Brydninger oprort Hav, ved Kamp og Strid, men det opstod i Fred. Efterat Konstantin den Store havde udvalgt Byzantz til Residentsstad (kaldet Konstantinopel efter ham), valtes herved en Rival til det gamle Rom, og da Kejser Theodos Aar 395 delte Riget imellem sine to Sønner, opstode to Kejserdommer, der ikke alene i politisk men ogsaa i religiøs Henseende delte det store Romerrige i to Riger. De græske Patriarker, der ikke vilde anerkjende Paven som Overbiskop, ej-heller de romerske Troslærdomme, dannede nu et Kirkesamfund uafhængig af Romerkirken, den græs-katholske Kirke, i Modsetning til den romersk-katholske. Denne Kirkespaltning, som fandt Sted i Slutningen af det femte og Begyndelsen af det sjette Aarhundrede, blev senere hen i Tiden fuldstændigere. Ogsaa her se vi den forunderlige Sammenblanding af kirkelig og verdslig Myndighed, som har karakteriseret den katholske Kirke fra dens første Oprindelse. I midlertid ville vi

i denne Afhandling særlig holde os til den romersk-katholske Kirke.

Romerkirken kan spores lige ned til Begyndelsen af det fjerde Aarhundrede, men dens Stadfestelse og Udbidelse ved den græske Kejser Justinians Love, i Midten af det sjette Aarhundrede, regnes af Mange som den egentlige Begyndelse til dens store Magt. Dog fuldstændiggjordes den katholske Kirkes Magt først, da Bisshoppen i Rom, pave Bonifacius III ved sit Hylkeri af Kejser Phocas modtog Titelen af Overbiskop og flettes i Rang over Patriarken i Konstantinopel, mod hvem Kejser Phocas paa den Tid ikke var veneskabelig findet. (Phocas Edikt Aar 607). Nu begyndte hele det antikristelige Uvæsen med Kraft at udvikle sig. Efter at Phocas Edikt var udstedt sammenkalde Bonifacius III et Synodus; dette bestod af 62 Bisshopper foruden andre Gejstlige. Phocas Edikt blev nu forelagt Synoden, som accepterede Ediktet og stadfestede Roms Bisshop som Overbiskop. (Enevolds Tidsregister, 2. Part, Side 211.) Hans Efterfolger, Bonifacius IV, modtog den samme Myndighed som Primas over alle Østens og Vestens Kirker, og Kejseren hjælpede ham det hedenske Tempel Panteon, som indviedes til Gomfru Marias Ere. Senere fortrød det græske Kejserhof de givne Privilegiers Udstedelse. Kejserinde Irene, der ved Mord var bleven Kejserinde, idet hendes Mand var ryddet af Bejen ved Gift, lod sammenkalde et stort Concilium i Nikæa, fra 24de September til 5te Oktober 787. Det talte 350 Bisshopper og Abbeder og lededes af Patriarken i Konstantinopel. Conciliet forstede først et foregaaende Conciliums Fordommelse af Billeddyrkelse, som var bleven udbredt, og stadfestede derpaa Billeddyrkelsen. Bru-

gen af Billeder som hellige Medier ved Gudstjenesten stadsfæstedes som tilladelig og som Gud velbehagelig. Med andre Ord. „Man sogte at bevise, at det var ret at dyrke Billederne, ikke saa meget af den hellige Skrift som af Traditionerne og elendige Fabler.“ (Enevolds Tidsregister 2 P., S. 254).

Den vidunderlige, antikristelige Magt, der fra Rom skulde regjere de mægtigste Nationer paa Jordens, fandt ved en Bansraale tvinge Køjsere, Konger og Folk. Som bekjendt bevægede Pavens Bansættelse Henrik IV af Tyskland til i den strænge Vinter at ile til Bjergrøttet Canossa, hvor Paven opholdt sig, og i tre Dage og Nætter, barsodet og barhovedet, kom isort en grov Bodskjorte paa sit Legeme, at anraabe om Varmhjærtighed og Udlosning af Bannet. Som Eks. empel paa den pavelige Hovmod og Magt kan anføres hvad Pave Martin IV skrev om sig selv: „Den allerhojeste og allerlykkeligste, som er Himmelens Midler og Jordens Herre, Skt. Peters Eftersolger, Herrrens Salvede, Jordens Mester, Kongers Fader og Verdens Lys. (Rome as it is. Pag. 181). Pave Gregor VII sagde: „Lad alle Fyrster lyse Pavens Fodder. Han har Ret til at afsætte Køjsere. Ingen kan modstå sig hans Dom. Men han alene kan tilintetgjøre alle Menneskers Dom. Paven kan ikke dømmes af Nogen. Den romerske Kirke har aldrig fejlet og kan aldrig fejle.“ (Baronius' Annals). Pave Marcellius udstede følgende Befaling: „Det er ikke tilladt hverken at tænke eller lære anderledes end det romerske Hof bestemmer.“ Med Innocents III naaede Paven sin hojeste Magt. Han fremtraadte som Lehnsherre over hele Kristenheden, og Fyrster og Folk

maatte boje sig for ham. Denne Pave befalede: „Den verdslige Øvrighed skal sværge, at den skal udrydde alle Kjætttere, som Kirken har fordonit, og der som den ikke gjør det, skal den være forbantet.“ Og efter at Pave Gregor IX Åar 1232 havde oprettet egne Inquisitions-Domstole, da ve dem, som vovede at tænke eller tro anderledes end Paven, thi da vilde det pavelige Ban naa dem. Ve dem, der da ikke vilde neje for de hellige Madonna-billeder og andre Helgenbilleder, lyse Korset, eller hyllest lade Rosenkransen løbe mellem Fingrene. Det pavelige Ban rakte ogsaa til dem, som plejede Samkvem med de Bansatte. „Kjætterne“ blev domte til at lide de grusomste Pinsler. Hvert Ledemod hos dem var forbantet. Radbrakninger og Baal ventede dem. Vi citere: „En Kjætter fortjener at brændes; ifolge Evangeliet, Kirkens Love, de verdslige Love, Skif og Brug, bør Kjætterne brændes.“ „Enhver maa gribte dem, thi de ere Oprorere mod Kirken, og frataage dem deres Gods, myrde dem og opbrænde deres Huse og Stæder.“ (Directory for the Inquisitors, 2den Del, 2det Kap., Pag. 148, 176, 177.) Efterat Inquisitionen var overdraget til Dominikanermunkene, faldtes de Herrrens Sporhunde, og de fuldte Fuldmagt til at fængsle enhver mistænkelig Person og ved Pinsler astvinge Tilstaaelse, samtid, naar det ikke angik „Bloddomme,“ saakaldte, holdte Dom uden Klage og Bidner. Bloddommen ekselveredes af Statsmagten. Straffene bestode i Tab af Ere og Formue, haardt Fængsel og Dodsstraf, især paa Balet. Selv afdøde Kjættetres Ben og Flygtedes Billeder brændtes. (Kortfattet Conversationslegikon, 1. Bind, Side 691.) (Forhættet)

Den 1ste Oktober 1891.

„Fadervor.“

Hvorfor benyttet ikke de Sidste-Dages Hellige „Fadervor“ i deres Guds-tjenester? Dette Spørgsmål bliver undertiden rettet til os af Personer, som underjøge Evangeliet. Som Svar ville vi sige: De Sidste-Dages Hellige betrakte „Fadervor,“ ligesom de betrakter Alt, hvad der er nedstrevet i Bibelen, som Eksempler til Vejledning. Jesus Kristus, da han underviste sine Disciple paa Bjerget, lærte han dem ogsaa at bede enfoldeligen og gav dem det saakaldte „Fadervor“ som et Monster. Denne Bon blev ingenlunde given til Fremsigelse ved enhver Lejlighed. Vi se heller ikke „Fadervor“ nævnt i andre Forbindelser end ovennævnte. Bonnen skulle først og fremmest være naturlig og fra Hjertet. I Jesu Kristi saakaldte højperstepræstelige Bon (Joh. 17. Kap.) finde vi ikke „Fadervor,“ eller et Led af „Fadervor,“ nævnt; tværtimod finde vi, at Frelseren ved denne Lejlighed netop fremholdt for sin himmelske Fader, hvad der ved denne Lejlighed var passende og nødvendigt.

Vi kunne heller ikke antage, at Herren ikke vil hylte til en ørlig og op-rigtig Persons Bon¹ om ikke de Ord benyttedes i den, som Frelseren brugte ved nævnte Lejlighed, da han underviste sine Disciple paa Bjerget. Ved at læse Evangelisten Mathæus' 6te Kapitel, 7de og 8de Vers, finde vi Aarsagen, hvorfor Kristus lærte sine Disciple at bede denne Bon. „Men naar jeg bede, skulle jeg ikke bruge overslodige Ord som Hedningerne; thi de mene, at de blive bonhorte, for deres mange Ord. Derfor skulle jeg ikke vorde dem lige; thi Eders Fader veed, hvad jeg have behov, forend jeg bede ham.“

Frelseren onsfede, at hans Disciple skulle være visdomsfulde i deres An-dagt, hvorfor han advarede dem imod at bruge overslodige Ord, saaledes som Fariseerne gjorde. Det kan ikke bevises af den hellige Skrift, at Bonnen ikke er fuldkommen, om ikke netop de Ord, som Kristus brugte ved denne Lejlighed, benyttedes i den. De Sidste-Dages forkaste derimod ingenlunde „Fadervor“, som Mange tro, thi vi anse denne Bon at indeholde højperlige Anvisninger til at bede; men vi tro, at Hovedsagen er, at vi i Bonnen anraabe Herren i Ydmighed om saadanne Besignelser, som Hjertet foler, at vi, eller Andre, have Behov. Dette er ogsaa i Overensstemmelse med Apostelen Paulus' Formaning, idet han siger: „Thi formaner jeg først for alle Ting, at der gjores ydmighelige Begjeringer, Bonner, Forbonner, Taksigelser for alle Mennesker, for Konger og alle dem, som ere i Høihed, at vi maa leve et roligt og stille Levnet i al Gudfrygtighed og Erbarhed; thi dette er godt og behageligt for Gud, vor Frelser, som vil, at alle Mennesker skulle blive salige og komme til Sandheds Erfjendelse.“ Saaledes skulle Bonnen udtrykke Hjertets Følelser og Begjær, og ikke være forestrevne bestemte Ord.

Ankomst af Missionærer.

Følgende Missionærer fra Zion ankom via Rotterdam til København den 18de September: Adolph Madsen fra Brigham City; Hans A. Pedersen, August Westerberg og Mouritz Mouritzsen fra Logan; Carl G. Anderson og

Niels J. Henrichsen fra Salt Lake City; Hans C. Hansen fra Mink Creek, Idaho; Lars C. Møller og Andrew Pedersen fra Newton, og Joseph Jeppson fra Millville.

Den 19de September ankom følgende Brodre via Liverpool: Nephi Andersen og Brynthe Andersen fra Ogden; Joseph A. Folkmann fra Gentile Valley, Idaho; Peter B. Green fra Plain City; C. P. Larsen fra Manti; James Nielsen fra Brigham City; J. P. Andreasen fra Eden; Martin Nielsen fra Levan; Anders Jensen fra Gunnison; Ole Olsen fra Ivona, Idaho; S. C. Sørensen fra Mesa, Arizona og John A. Cederlund fra Montpelier, Idaho.

Den 29de September ankom Eldste John Anderson fra Salina, Utah.

Vi hyde disse vore Brodre hjertelig velkommen til Skandinavien, og nedbede Guds Besignelse over dem, samt haabe, at de ved utrættelig Flid og Ridtjærhed i Øpflydelsen af deres Pligt som Evangeliets Budbærere maa have den Glæde at se rige Frugter af deres ødle Bestræbeler, nemlig at bringe mange oprigtige Sjæle ind under Sandhedens Banner.

Beskikkelse.

Eldsterne Adolph Madsen, Hans A. Pedersen, Nephi Andersen, Joseph A. Folkmann, Brynthe Andersen og Ole Olsen bestilles til at arbejde i Christiania Konference;

Eldsterne Niels J. Henrichsen, Andrew Pedersen, J. P. Andreasen, Martin Nielsen og C. P. Larsen til at arbejde i Københavns Konference;

Eldsterne Hans C. Hansen, Lars C. Møller, Peter B. Green og S. C. Sørensen til at virke i Aarhus Konference;

Eldsterne Mouritz Mouritzsen, James Nielsen og Anders Jensen til at arbejde i Aalborg Konference;

Eldsterne Carl G. Anderson og August Westerberg til at virke i Göteborgs Konference,

Eldsterne John A. Cederlund og John Anderson til at arbejde i Stockholms Konference, og

Eldste Joseph Jeppson til at virke i Skaane Konference. Alle under de respektive Konferencepræsidenters Bestyrelse.

Eldste John Swenson bestilles til at præsidere over Skaane Konference.

Eldste Anders Hansen løses fra at virke i Aalborg Konference og bestilles til at arbejde i Københavns Konference.

Edw. H. Anderson,

Præsident over den skandinaviske Mission.

Konferencen i Aalborg.

Konferencemoderne i Aalborg af-	Edw. H. Anderson, J. Christiansen, holdtes den 5te og 6te September. Præsident for Aarhus Konference, Nærørende vare: Missionspræsident Konferencepræsident J. C. Mickelsen,
---------------------------------	--

samt de i Konferencen arbejdende Missionærer, og et stort Antal Hellige og Fremmede.

Vordag Aften Kl. 8.

Mødet aabnedes med Sang, og Bon af Eldste P. C. Christensen, hvorefter en Salme efter blev affjungen.

Præsident Mickelsen bød de Tjæmlede velkommen og foreslog Eldste P. A. Nielsen til Konferencens Skriver, hvilket enstemmigt vedtages.

Eldste A. Hansen bar Bidnesbryd om Evangeliets Sandhed og udtalte sin Glæde over Privilegiet, han havde, at komme til dette Land og være behjælpelig i Udbredelsen af Evangeliets forædlende Principer.

Eldsterne N. P. Larsen og M. Nielsen bare Bidnesbryd om Evangeliets Gjengivelse til Jorden i vore Dage ved en hellig Engel og sagde, at Evangeliet er evigt og usoranderligt og er grundlagt paa Alabenbaringens Klippe.

Præsident Christiansen sagde, at Gud har gjennem Tidernes Løb tilhændegivet sin Vilje til Menneskene paa Jorden og har i vore Dage, i Overensstemmelse med sine Djeneres, de sande Profeters Forudsigelser, gjengivet det evige Evangelium og oprettet sin Kirke paa Jorden med de nødvendige Embedsmænd til at forvalte Evangeliets Ordinanser. Han bar et kraftigt Bidnesbryd om Profeten Joseph Smiths guddommelig Mission og nedbad Guds Belsignelse over Alle, som hungre efter Sandheden, at de maatte blive møttede.

Præsident Mickelsen fremhævede Forudsigelserne angaaende Frasaldet og Evangeliets Gjengivelse til Jorden i de sidste Dage.

Mødet sluttedes med Sang, og Tak sigelse af Eldste T. C. Nielsen.

Søndag Formiddag Kl. 10.

Mødet aabnedes med Sang, og Bon af Eldste P. A. Nielsen.

Grensforsstanderne afgave Beretninger fra deres respektive Arbejdsmærker, af hvilke fremgik, at Missionærerne havde virket med Flid og Nidkjærhed i det forløbne Halvår.

Præsident Mickelsen gav en meget tilsfredsstillende Beretning angaaende Tilstanden i Aalborg Gren. Unge Mænds Forening, den kvindelige Hjelpeforening og Søndagsstolen havde gjort meget Godt i deres forskellige Virkefredse. De offentlige Forsamlinger havde været vel besøgte af saavel Hellige som Fremmede. Mange undersøgte Evangeliet, og Udsigterne for Fremtiden varer lovende. Siden sidst afholdte Konference varer 34 Personer tillagte Kirken ved Daab i Aalborg Gren. Han gav derefter en samlet Rapport over hele Aalborg Konference, som tæller 266 Medlemmer, Præstedommet iberegnet, 22 Personer varer emigrerede, 1 udelukket og 43 tillagte Kirken ved Daab.

Eldste T. C. Nielsen udtalte sin Glæde over Privilegiet at virke for Herrens Sag og oplyse sine Medmenner om den Vej, som leder til Frelse og Salighed i Gud vor Faders Rige.

Eldste M. Nielsen skildrede Forståelsen mellem Kristi Kirke i Apostlenes Dage og Nutidens Religionssamfund, og bar Bidnesbryd om Guddommeligheden af dette Værk, som de Sidste Dages Hellige repræsentere.

Mødet sluttedes med Sang, og Tak sigelse af Præsident Christiansen.

Eftermiddag Kl. 2.

Mødet aabnedes med Sang, og Bon af Eldste N. P. Larsen.

Kirkens Authoriteter foresloges til

Opholdelse i de Helliges Tro og Bonner, og Missionærerne bestilledes til deres Arbejdsmarker. Alle Forslag vedtages enstemigt.

Præsident Anderson omtalte Guds Hensigt med Menneskets Tilværelse og jordiske Provestand. Taleren henførte til Hebr. 11te Kap.; gav Eksempler paa Frugterne af sand Tro og sagde, at uden Tro var det umuligt at behage Gud, og at Troen uden Gjerninger var død. „Ikke Enhver, som siger til mig: Herre, Herre! skal indgaa i Himmeriges Rige, men den, som gjor min Faders Vilje, som er i Himslene,“ ere Frelserens egne Ord. Han bevisste af Bibelen Nodvendigheden af at gjøre Faderens Vilje, eller med andre Ord, at adlyde og efterleve hans Bud og Besalinger. Omtalte tillige Nodvendigheden af forhøjt Åabenbaring, og sagde, at Menneskene burde ikke overse, hvad Skriften saa tydelig lærer at: „Den Herre, Herre gjor ikke Noget, uden at han har aabenbaret sin Hemmelighed for sine Tjenere, Profeterne.“

Præsident Mickelsen var taknemlig til alle gode Gavers Giver for sin Tilværelse paa Jordens i denne Tid, — da Herren har gjengivet Evangeliet og oprettet sin Kirke, som forudsagt af Guds inspirerede Mænd i forbigangne Tidsalder. Han sagde, at Herren havde sendt Menneskene til denne Jord for at opheje dem, om de vilde være lydige til hans Bud og Love; denne Ophøjelse bestod i, at Menneskene vilde opstaa med et herliggjort Legeme og faa en Arvedel paa den herliggjorte Jord, hvor Skabningen skal hvile i Fred.

Mødet sluttedes med Sang og Tak sigelse.

Aften Kl. 7.

Mødet aabnedes med Sang, og Bon af Eldste A. Hansen.

Eldste P. C. Christensen fremholdt Evangeliets første Principer og sagde, at de vilde forarhage Frelse til Enhver, som adlød og efterlevede samme.

Præsident Christiansen sagde, at Kundskaben om Evangeliet er mere værd end al Verdens Rigdom, thi som Frelseren figer: „Hvad gavnér det Mennesket, om han vinder den ganske Verden, men tager Skade paa sin Sjæl?“ Bar Vidnesbyrd om Evangeliets Gjengivelse og raadede Enhver til at undersøge for sig selv og blive bekjendt med det Faktum, at Gud har talet fra Himslen til Jordens i vor Tid.

Præsident Anderson sagde, at vi netop leve i den Tid, da de gamle Profeters Forudsigelser gaa i bogstavelig Opfyldelse. Omtalte Profeten Ejaias' Profetier, hvilke for en stor Del ere gaaede i Opfyldelse for vores Øjne — Herrrens Folk indsamles, og Templer opbygges til Guds Aere.

Præsident Mickelsen bar Vidnesbyrd om Profeten Joseph Smiths guddommelige Mission, Evangeliets Gjengivelse og Kristi Kirkes Oprettelse. Dømuntrede de Førsamlede til alvorligt at undersøge den hellige Skrift og blive bekjendte med Profetierne angaaende de Tildragelser, som ere forudsagte at ville finde Sted i de sidste Dage for Kristi anden og hellige Tilkomst.

Konferencen sluttedes til ubestemt Tid. Tak sigelse af Eldste P. A. Nielsen.

P. A. Nielsen,
Striver.

Naturvidenskaben og Bibelen.

Ingen Videnskab har i det sidste Aarhundrede gjort saa store Fremskridt som Naturvidenskaben. Dampen og Elektriciteten have i mange Henseender forandlet Verdens Udsende. Afstanden i Rum og Tid er blevet umaadelig forkortet. Gjennem Mikroskopet er der opdaget en stor Verden med levende væsener, hvorom man tidligere ikke havde nogen Anelse. Gaader ere blevne løste, Sejre ere vundne. Det er intet Under, at Begejstringen er stejen Mange til Hovedet baade indenfor og udenfor Videnskabsmændenes Kreds. I mange Aarhundreder have Menneskene forgjæves ad Tankebøjs Vej søgt at løse Livets store Gaader: Hvorfra og Hvorhen? Skulde ikke nu de Vises Sten være funden, saa at alle Bondene aabnede sig for den unge Naturvidenskab, der da fra at være Videnskabernes Tjenerinde vilde være blevet deres Dronning?

Overfor denne nye Videnskab, der vilde forklare Alt fræneden, stod Kristendommen ligesom en gammel, mosgroet Eg, der ragede højt op over Skovens andre Træer som Væreren af vor Kultur. Der er blevet svunget mangt et Øksehug mod dens Stamme; men den har udholdt mange Storme, og og den staar endnu og skyder i vore Dage nye, kraftige Skud.

I midlertid kan det ikke nægtes, at der er kommet en Spaltning ind i mange Menneskers Sind. Paa den ene Side føle de sig bundne ved mange usynlige Baand til den kristne Tro, og de have en Fornemmelse af, at slap de den, vilde der briste meget i deres Liv. Og dog er der ingen Glæde og Frimodighed i deres Tro; thi de indsuge daglig en hel anden Lust, som synes at undergrave deres Tro og gjøre den

unulig. Det er særlig fra Naturvidenskaberne, at Angrebene mod Kristenodommen hentes i vore Dage, medens det i tidligere Tider var fra Filosofiens eget lustige og lette Spind. Dette er ikke saaledes at forstaa, som om Angrebene bleve rettede af selve disse Videnskabers Dyrkere i Almindelighed; men paa det Materiale, som de have tilvejebragt af Kjendsgjerninger, bliver der opbygget en Verdensansfuerse, den materialistiske, som er den kristne Tros Modsatning, idet Alt, hvad der hedder Aand, bliver fornægtet, og Stoffet ansees for det eneste Virkelige.

Det er i vore Dage næsten utænligt, at den dannede Kristen kan undgaa at marke denne Stromning, og saaledes opstaar Kampen mellem Tro og Biden i den menneskelige Sjæl, en tilshneladende haablos Kamp for at forene i Bevistheden det, som ikke lader sig forene.

Tor at bevare baade Troen og Videnskaben var det, at afdode Professor N. Nielsen erklærede Tro og Biden for selvstændige, absolut uensartede Principer, der bevæge sig i forskellige Sfærer i Bevidstheden. I Evigheden vil Tro og Biden gaa sammen; men her i Tiden er det unuligt. Det gjælder om at have Resignation nok til at forsone sig med Videnskabens Resultater og samtidig have Underlighed nok til at fastholde Troen.

Det er nu sikkert nok, at den religiose Tro er principforståelig fra Biden. Det forklarer os, at to Professorer i det samme Fakultet med de samme videnskabelige Forudsætninger kunne være grundforståelige i Spørgsmaal angaaende Troen. Men paa den anden Side have Tro og Biden deres Berorings-

punkter, saa at det er nødvendigt, at der paa disse Punkter er Overensstemmelse mellem Tro og Videns, hvis Sjælen ikke skal stødes med Uro og Angst.

Et af disse Veroringspunkter have vi, naar Talen bliver om Verdens Oprindelse. Naturvidenskaberne kunne ikke oplyse os om den første Aarsag, om Gud; men derimod har Geologien sin Mening at sige om Tilblivelsen af vor Jord, efter at Stoffet er blevet til. Sikre Resultater kan Geologien ganske vist ikke opvise paa mangfoldige Punkter; men saa meget staar uroffelig fast for Videnskaben, at vor Jordklodes Dannelse har taget meget lang Tid, maaesse Millioner af Aar. Ovenpaa et Grundfjeld findes en Række Lag, som minde om Vandets Virksomhed, idet de ere fremkomne som Bundsfældninger, saaledes som man ser dem den Dag i Dag. Af disse Lag findes mindst ti forskjellige, og som bekendt tage Bundsfældninger, ikke saa lidt Tid. Et af disse Lag bencevnes efter Kultiden og bestaar af Kullsandsten, Ler- eller Skiferarter, og de egentlige Stenkul, lagvis ovenpaa hinanden. Stenkul ere forfullede Planterester og findes i Lag paa indtil 10 Fods Tykkelse. Det maa have taget meget lang Tid, Nogle mene en Million Aar, for at disse Planter kunne være voksende og bundsfældede sammen med Ler- og Skiferarterne til en samlet Tykkelse af indtil 7000 Meter.

En anden Periode er Kridttiden. Under Mikroskopet viser det sig, at Kridt væsenlig bestaar af Skallen af smaa Havdyr. Den samme Dannelse af Kridt foregaar paa Havbunden den Dag i Dag, idet der danner sig et fint Dyr, som væsenlig bestaar af de samme Dyr, hvis Levninger vi finde i Kridtet. Der maa have gaaet meget

lang Tid, medens disse Smaadyr have levet, og ere dode, afgivende en lille Skal til en Kridtdannelse, som naar en Tykkelse af 300—400 Meter.

Deraa følger Tertiærtiden, fra hvilken man i Nordhjælland har truffet paa Treæstammer, hvis Altringe angive en Alder af 3000 Aar, og endelig Is-tiden og Nutiden. Det er da aabenbart, at Jorden har udviklet sig gjenem Rækker af Aar, selv om Geologerne have gjort sig stødige i store Fejltagelser.

Oversor denne moderne Fremstilling staar Bibelens Beretning om Verdens Skabelse i Lobet af ses Dage. Hvorledes er det muligt at saa tilvejebragt et Forlig mellem Tro og Videns? „Er den hellige Skrift Guds aabenbarede Ord? Ja saa Falb, hvorledes kan den da fortælle, at Gud har skabt Verden i ses Dage, naar han ikke har gjort det? Og atter: Hvorledes kan Mennesket mistro sine Øjne, sine Hænder, sine Sandser? Sandser og Forskning kunne sejle, men ikke i Længden.“ Saaledes tilspidser Professor Frederik Petersen ved Christiania Universitet Spørgsmaalet i sin tankefrie Bog: „Om Skabelsen, Opholdelsen og Sthreslen.“

Inden vi gaa over til at fremstille det Formidlingsforjog, som er gjort, skulle vi bemærke, at Bibelen ikke har til Opgave at være en Lærebog i Naturvidenskab, som vilde oversloddiggjøre al senere Forskning, da den stammer fra Guds Haand. Gud taler til Mennesket dels gjennem Alabenbaringen, dels gjennem Naturen. Det er da at vente, at Alabenbaringen og Naturen ikke stride mod hinanden, medens paa den anden Side Fremstillings-formen maa være forskjellig. En Diger og en General, som schildre det samme Slag, kunne begge være Sandheden tro, saaledes at deres Beretning

ger ikke stride mod, men udfylde hinanden. Bibelens Opgave er udelukkende af religios Natur. Det gjaldt om, at de første Mennesker fik at vide, at Verden ikke havde frembragt sig selv, og altsaa var Et med Gud, men at den stammede fra en Gud, der var højt ophojet over Verden. Tillige var det nødvendigt, at Mennesket fik at vide, at Alt var til for dets Skyld, at Mennesket var Skabningens Krone.

Denne Oplysning kunde ikke meddeles de første Mennesker i en viden-skabelig Form; thi de vilde da ikke have forstaet det Mindste deraf. Men dog maa Formen for Meddelelsen være sand; thi Gud kan ikke bruge usande Midler for at meddele sig til Menneskene. Denne Antagelse vil bekræfte sig, naar vi se nojere paa den mosaiske Skabelsesberetning.

Den store Aftoststen var de jels Dage, som stod i Modstrid med de Millioner af Aar, som Videnskaben forlanger. Men der staar ikke, at det var Soldage paa fire og tyve Timer, Beretningen taler selv herimod; thi først paa den fjerde Dag skabes Sol og Maane, og dog tales der om, at det de tre første Dage blev Aften og Morgen. Dette har ledet Professor Godet til den Antagelse, at Skabelsesberetningen er givet i Shner ligesom Tableauer, der have vist det karakteristiske ved de forskellige Skabelsesakter. Ligesom Tæppet gaar ned for et Tableau, saaledes er det blevet mørkt, naar Shnet var forbi, og lyst, naar et nyt er brudt frem, og det har Moses da kaldt Morgen og Aften. Efter denne Forklaring ville de jels Dage da være at opfatte som Perioder, der gjerne kunde omfatte Millioner af Aar. For at retsærdiggjøre denne Bethydning af „Dag“ kan man henvise til den

90de Psalm, som er forfattet af Moses, og hvori der staar: „Tusinde Aar ere for dine Øjne som den Dag i Gaar.“

Der viser sig nu i Hovedtrækene en mærkelig Overensstemmelse mellem den mosaiske Skabelsesberetning og Naturvidenskaben i Henseende til den næktesfolge, hvori Skabelsesakterne foregaa, indtil vi have Jorden i dens nuværende Skikkelse. Efter Naturvidenskaben skal Jorden først have været dækket af Vand og hyllet i Taage. Dertil svarer aldeles Bibelens Ord: „Og Jorden var øde og tom, og der var Mørke oven Afgrunden, og Guds Aand svævede over Vandene.“ Der næst fortælles i Bibelen, at Gud skabte Lyset paa den første Dag, medens Solen og Maanen først blev skabte og satte paa Himlen den fjerde Dag. Man har spottet over, at Lyset skabes uafhængig af og flere Dage før Solen, og man har anset det for et klart Bevis paa Beretningens Upaalidelighed. Men Naturvidenskaben har gjort Spotteren til Skamme; thi den er ogsaa kommet til det Resultat, at der har været Lys her paa Jorden, før Solen bød igennem Skerne, hvad enten dette nu har været elektrisk Lys, frembragt ved Lyn, eller det har været Solens Lys, som har skinet svagt gjennem Taagen, der omgav Jorden. Dette Sidste strider i Virkeligheden ikke mod Bibelens Fortælling om, at Solen først blev skabt paa den fjerde Dag; thi hele Skabelsen ses fra Jordens Shnspunkt; den Dag, da Solen blev synlig fra Jorden, betegnes som Solens Skabelsesdag, idet det ingen Bethydning har for Beretningen, hvorlænge Solen forud har bestaaet som selvstændig Klode.

Det næste Trin i Jordens Udviklingsproces er efter Naturvidenskaben Lustens Dannelse og Adskillelsen af

Bandmassen, idet en Del af den er blevet paa Jorden, medens en anden Del i fordampet Form bæres af Luften og kun i afbrudte Mellemrum faa'der som Nedslag til Jorden. Dette passer ikke daarligt sammen med Bibelens Beretning om, at Gud paa den anden Dag stillede mellem Vandet nedentil og Vandet ovenstil.

Paa den tredje Dag adskiller Gud mellem Vandet og det torre Land og lader fremvokse Græs, Urter og Træer. Ogsaa Naturforskningen lader nu de første Landdannelser begynde, idet Jordens Overflade paa sine Steder hæver sig, paa andre sækker sig. Vandet synker og danner Havene, medens Fastlandene faa deres første Form. Der ved er Jorden blevet stillet til at bære et Plantede'le baade paa Havets Bund og paa Landjorden. Dette er den saakaldte Kultid, der udmaerkede sig ved en kæmpemæssig Plantevækst, bestaaende af de lavere, blomsterlose Planter. Man mener, at Sollyset endnu ikke har virket eller i alt Fald kun gjennem Styninger. Dette stemmer godt nok med Bibelens Beretning om, at Gud først gjorde „de to store Lys“ paa den fjerde Dag. Derimod er der den tilshneladende Uoverensstemmelse, at den lavere Dyreverden er repræsenteret i de tidlige Plantelag, medens Dyrene efter Bibelen først skabes paa den femte Dag. Men naar vi erindre Professor Godets Antagelse, lojer denne Modsigelse sig let; thi naar Planter ere skabte for Dyr, hvad Naturvidenskaben gaar ud fra, og naar der er gaaet en kæmpemæssig Plantevækst forud, da maatte Planteverdenen i Synet være det Altbeherjende, uden at det dermed er udelukket, at der sandtes lavere Dyr; thi, som det er sagt, hvem

vilde i en kortfattet Skildring af Aars-tiderne betegne Høsten som den Tid, hvori Træerne sætte Knoppe?

Paa den femte Dag skabte Gud de hvirvellose Dyr, Fiskene, de store Kryb-dyr og Fuglene. Dette stemmer godt med de Trin, hvori Dyrelivet er optraadt paa Jorden efter Naturvidenskaben, der ogsaa fortæller os, at ligesom der i Kultiden var en kæmpemæssig Plantevækst, der gav denne Tid sit Præg som Planternes Tid, saaledes har det i Sekundærtiden været de uhyre Æglers Tid, hvis første kæmpemæssige former, Hvaløgen og Svaneøgen, ere Havogler.

Endelig skabte Gud paa den sjette Dag Pattedyrene, de store Landdyr, og derefter Mennesket. Dette svarer til Naturvidenskabens Tertiærtid, der begynder med Pattedyr af tildels meget betydelig Størrelse og ender med de første Spor af Mennesket, Redskaber og Knogler.

I det Enkelte kan der være Uenighed tilstede om, hvorledes Bibelens Beretning og Naturvidenskaben passer sammen; men det maa da ogsaa erindres, at hverken Bibelforskningen eller Naturvidenskaben har talt sit sidste Ord. I det Hele og Store er der en vidunderlig Harmoni, og man maa nok med Cuvier undres over, at Moses taler om Lys for Solen, skjont man ikke paa hans Tid kendte nogen anden lyskilde end Solen, og at han i store Hovedtræk fortæller Jordens og Livets Udviklingshistorie Alartusinder, for Naturvidenskaben er kommet til det samme Resultat. Dette bestyrker os i vor Tro paa, at der i Virkeligheden ikke er noget Uoverensstemmelse mellem Alaben-baringen og Naturen, fordi begge stamme fra Gud. — P. S. i Dagbl.

Blandingar.

Høsten i Amerika. Ifølge Opgivevender fra Agerbrugsmiisteriets Statistiker iover dette Åar at blive glimrende. Udbyttet saaledes meddeles fra New-York i Slutningen af forrige Uge, af Hvedehøsten er enormt og vil beløbe sig til ca. 525 Millioner Bushels. Det ned Maj's dyrkede Areal er omtrent lige saa stort som forrige Åar, da Udbyttet var det største hidtil kendte. Cincinnati Pris-current skriver: Forholdene for Majspalnternes Tribsel har bedret sig og er i Almindelighed gunstige. Det samlede Majsbudbytte i de 7 hovedsagelig Majsdyrkende Stater anslaas til 1900 Millioner Bushels. Det samlede Udbytte af dette Åars Vinter- og Sommerhvede-Høst anslaas til 585 Millioner Bushels. Canada vil iaa eksportere mere Hvede end nogensinde før. Den samlede Høst anslaas til $63\frac{1}{2}$ Million Bushels, hvoraf ca. 30 Millioner bliver disponibile for Eksporten.

Pavens Portræt. Den franske Kunstner Chartram har faaet Tilladelse til at male Pavens Portræt. Det er første Gang hans Hellighed sidder for en Maler. Efter speciel Ordre fra Paven vil Billedet blive mangfoldiggjort i Stil.

Dødsfald.

Waldemar Thorstensen døde i Logan, Utah, af Difteritis den 30te August 1891 — 3 Åar, 4 Maaneder og 24 Dage gammel. Dette er Broder og Søster Thorstensens andet Barn, som Gud i sin Visdom har bortfaldt til en bedre Sære i Lovet af saa Dage; deres mange Venner kondolere dem i Tabet af deres elskede Born. Maa Guds Nand hujvale de sorgende Forældre og i Sorgens Dage trøste dem i Haabet om Gjenforening paa Øystandelsens Morgen!

Pauline Petrea Andersen, Peter Andersens Enke, døde den 7de September 1891 i Salt Lake City, Utah. Hun var født Juledag 1828 i Aarhus og emigrerede til Utah i 1873. Hun var Moder til femten Born, af hvilke kun tre endnu leve. Hendes efterladte Slægtninge føle dybt Tabet af den Hensøvede.

Indhold.

Pavemagten og det almindelige Fras-fald fra Kristi Kirke	1	Besiddelse	9
Red. Anm.: „Fader vor“	8	Konferencen i Aalborg	9
Ankomst af Missionærer	8	Naturvidenskaben og Bibelen	12
		Blandingar	16
		Dødsfald	16

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af Edward H. Anderson, Sankt Pauls Gade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. C. Borring (B. Petersen).